

*100-річчю
відродження української державності
ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ*

Микола ПАВЛЕНКО

**ХОЛОДНОЯРСЬКІ ТРИЗУБИ,
АБО
ПРИГОДИ ЯКОБА ШТОФКЕ
В УКРАЇНІ**

— — — — —
**ХОЧУ СПОКОЮ,
СВІТЛА, МИРУ
І ДОБРА**

Микола Павленко

Микола ПАВЛЕНКО

**ХОЛОДНОЯРСЬКІ ТРИЗУБИ,
АБО
ПРИГОДИ ЯКОБА ШТОФКЕ
В УКРАЇНІ**

Історико-пригодницька кіноповість

**ХОЧУ СПОКОЮ,
СВІТЛА, МИРУ
І ДОБРА**

Повість

Київ
ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР
«ПРОСВІТА»
2018

УДК 821.161.2'06-32-94

П12

Павленко М.Г.

П 12 Холодноярські тризуби, або Пригоди Якоба Штофке в Україні : історико-пригодницька кіноповість. Хочу спокою, світла, миру і добра : повість / Микола Павленко. – К.: Видавничий центр «Просвіта», 2018. – 224 с.

ISBN 978-617-7201-67-9

Ексклюзивне видання, засноване на реальних подіях, що відбувалися в легендарних холодноярських краях Черкащини у 1918 році. Історико-пригодницька кіноповість «Холодноярські тризуби, або Пригоди Якоба Штофке в Україні» – про участь німецького солдата з містечка Зальцведель в експедиційному поході кайзерівських військ, запрошених в Україну гетьманом Павлом Скоропадським, і вимушене подорожування Якоба Штофке повстанською стороною. Читач довідається про неймовірну розв'язку зустрічі німецького піхотинця Якоба Штофке й українського повстанця-лісника Івана Супоні.

Повість «Хочу спокою, світла, миру і добра» – це щоденник невідомого офіцера гетьманської Варти Павла Скоропадського про спільні рейди з окупаційними військами для придушення Всеукраїнського повстання. Перед нами – інтелігент-мрійник, поет, якому випала доля ціною власного життя спокутувати все те, що він завинив у своєму короткому житті, в якому він зазнав і щастя взаємного кохання, і душевних мук, і поетичного піднесення у потоці розлитих у ньому юнацьких пристрастей. Були часи, були й інші обставини.

У творах відображено історичну браму Часу і скороминущу тривалість людського буття, насиченого вікопомними подіями, пов'язаними з антинімецьким повстанням в Україні. Зміст творів це – наше минуле, важке і неоднозначне, але пов'язує їх героїв любов і гуманізм у стосунках поміж собою.

УДК 821.161.2'06-32-94

На авантитулі використано фрагмент пам'ятника офіцеру УНР, письменнику Ю. Горліс-Горському, автору відомого роману «Холодний Яр», встановлений в с. Мельники в 2010 році.

На титульній сторінці використано «Малий герб України» за проектом Василя Кричевського (1918 р.)

ISBN 978-617-7201-67-9

© Павленко М.Г., 2018

© Видавничий центр

«Просвіта», 2018

ВІД СПОКУТИ І ПРОЩЕННЯ – ДО «БІБЛІЇ РОЗУМУ» і «ПРАВА НА БЕЗСМЕРТЯ»

Повісті, які автор пропонує увазі читача, це, власне, – ілюстрація часового відрізка, який ще раз змушує кожного переосмислити, наскільки важливо людству не втрачати здорового глузду. Жити за заповідями Творця, які є однаковими для всіх релігій і конфесій. Спільно шукати шляхи порятунку й духовного очищення, творення кожним навколо себе біополя добра. Тим самим отримуючи право не тільки на власне безсмертя, а й на можливість передавати гени добротворення усім прийдешнім поколінням землян. Так сталося, що роботі над цими повістями передували мої раніше написані твори: «Біблія Розуму, або Як стати щасливим» і «Струмуюче крізь нас життя безмежне, або Право на безсмертя».

Загальновідома сентенція: революції завжди бувають невдалими. Вдалих, успішних революцій не буває й бути не може. Вони, як правило, породжують зовсім не те, до чого люди прагнули, за що вони боролися, й завжди

переходять в абсолютну протилежність задуманому. Революція бореться проти ненависної влади, але плодами її користуються ті, хто, захопивши владу, стають ще більш витончено-цинічними в своїх діях проти власного народу. Як не прикро констатувати, історія має гірку властивість повторюватися. Генетичний біль, провина і страх нині вирізняють цілі народи й покоління – внаслідок таких войовничо-«революційних» експериментів.

Кажуть, що німецькому народу притаманний, зокрема, успадкований від предків комплекс провини. У мого народу, який ціною немислимих мук і втрат, пережив революції, голодомори і війни, у генах з покоління в покоління передається страх. Але ж історія – це насамперед конкретні біографії людей. Мої герої – українець Іван Супоня та німець Якоб Штофке, про якого в дитинстві мені розповідав дід, приклад того, як у круто змішаних революційних подіях можна вижити й не згубити при цьому людської подоби й душі. Якоб Штофке знімає провину не тільки зі своїх сучасників, а й з тих, хто став наступною жертвою в нових окупаційних війнах, розпалених фанатично знавіснілими карлами. Він, як і його ровесник Іван Супоня, – уособлення «маленьких людей». Мрія всього життя

яких – жити в мирі, жити заради благополуччя найдорожчих. Продовжувати себе у вічності синами і доньками...

Між німецьким містечком Зальцведель і українським Стеблевим (Черкащина) – тисячі кілометрів. Але те, що сталося тут із двома персонажами повісті, українцем Іваном Супонею і німцем Якобом Штофке, які стали заручниками тимчасових обставин, зумовлених Всеукраїнським повстанням 1918 року, проклало невидимий міст людських стосунків у неймовірних випробуваннях, що випали на їхню долю.

САКРАЛЬНА МІСІЯ БОЖОЇ ЗЕМЛІ:
ДО 100-РІЧЧЯ
УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

роздуми над повістю
Миколи Павленка

«ХОЛОДНОЯРСЬКІ ТРИЗУБИ,
АБО
ПРИГОДИ ЯКОБА ШТОФКЕ В УКРАЇНІ»

У літературних колах України Миколу Павленка, автора творів, що пропонуються увазі читачів про події сторічної давнини, знають передовсім як наукового фантаста. Вдумливого дослідника людського життя, процесів, що, як виявляється, повторюються у житті цивілізацій. Саме йому належать оригінальні й науково підтвержені міжнародними авторитетами гіпотези про нескінченність у Всесвіті енергії людської душі.

Резонансною стала, зокрема, книжка М. Павленка «Струмуюче крізь нас Життя без-

межне, або Право на безсмертя» (Київ, 2016, видавництво «Успіх і кар'єра»). У ній ідеться про те, що стосується власне кожного, кому небайдужі одвічні питання: Хто ми? Для чого живемо? Куди повернемося опісля житейських випробувань у «долині спокусу»?! Чому долі землян споконвіку випробовуються якщо не революціями, то війнами?..

Українець, лісник-удівець Іван Супоня і німецький солдат (до війни – добропорядний сім'янин і люблячий батько) Якоб Штофке – герої нового твору письменника. Власне, нового не досить точно визначення. Про невідану історію, яка трапилася в мальовничих краях холоднорського лісу на Черкащині 1918 року, автор Микола Павленко вперше почув від свого діда, ще будучи хлопчиком. Вона настільки запала йому в душу, що з часом вилилася в документально-художній твір «Холднорські тризуби, або Пригоди Якоба Штофке в Україні». Німеччина – то «атлантида» для лісника Івана Супоні. Як і Україна – «атлантида» для його ровесника з німецького містечка Зальцведель. Обидва і є головними персонажами повісті. Чи хочуть вони війни? Смерті? Звісно ж, ні. Але обставини кидають

двох пересічних землян у кривавий вир людської бійні...

Так сталося, що повість про окупантів 1918-го року я стала читати майже одразу після перегляду в Інтернеті онлайн-запису на Донбас добровольців колись «братньої» нам країни. Для допомоги «російськомовним». Жажнулася не кількості записів, яка сягнула більше чотирьох тисяч, а цинізму й жорстокості пропонованих послуг так званих «добровольців». Особливо жінок-снайперів, які «розписували» свої подвиги в Чечні, Карабасі, Молдові, Грузії...

І тут же, в Інтернеті, натрапила на приголомшуючу світлину загиблого воїна ВСУ, захисника нашої землі, якому ледь виповнилося 20 років. Мати, як йшлося в дописі, збираючи сина-Героя до раю, попросила залишити труну відкритою. «Це бачити неможливо, сил не вистачить, – настільки пошматовано й скалічено катами-головорізами обличчя», – спробував заперечити панотець. «Хай бачать усі. Це нині – обличчя України. А я буду молитися і за сина, і за його катів». Молодий панотець попросив жінку пояснити, чому вона молитиметься й за катів?! «А

10

тому, що їх не матері зробили такими, а наймити антихристові, що з жиру бісяться, що ніяк крові людської не нап'ються. До сьомого коліна виродки на землі плодитимуться, допоки ми за душі грішні молитву в небо не пошлемо».

Читаючи повість, невловимо відчуваєш присутність у ній не тільки двох головних дійових персонажів – німецького окупанта, в минулому – турботливого сім'янина, бюргера з містечка Зальцведель Якоба Штофке і його випадкового стрічного – холодноярського лісника-партизана Івана Супоні, а й образу ЗЕМЛІ, незбагненно-містичної, мінливої, дивовижної і непередбачувано-небезпечної для зайд, що мимохіть виступає на передній план цього напрочуд актуального для нашого часу твору. Українська земля, що живе, дихає, бореться...

Ось вишколений загін під командуванням бравих офіцерів, випускників Дрезденського військового піхотного училища обер-лейтенанта Фрідріха фон Денгофа та лейтенанта Пауля Галлера, за всіма правилами військової науки, рухається за маршрутом Стеблів – Звенигородка. Літній день для чужинців стає